

der først tog Ordet for at forklare denne Gaade, forklare, hvorfor Ministeriet havde taget fat paa disse nye Forsvarsforanstaltninger til Vands og derimellem straks taget fat paa Opførelsen af det største og kostbareste Arbejde ved Københavns Søbefæstning. Den højtærede Finansministers Forklaring derpaa lød — det findes i Tidenden Sp. 5062 — saaledes: „Naar den højtærede Ordfører bebrejder os, at visse militære Foranstaltninger ere blevne udførte, saa svarer jeg: Ja, de ere blevne udførte af den Grund, at de for den allerstørste Del laa underskrevne i Forsvarsministerierne, og vi vare altsaa nødte til at udføre dem. Jeg ved ikke, hvorledes nogen kan bebrejde os, at vi gjorde det.“ Det var den højtærede Finansministers Forklaring.

Lad mig indskyde, at hvis disse Bemærkninger skulde tages aldeles bogstaveligt, ligger der ikke i dem den Grund eller, jeg tør vel sige, den Undskyldning, som den højtærede Finansminister vilde fremsætte. Thi var det kun saadan, at de paaberaabte Ordre laa underskrevne i de to Forsvarsministerier, altsaa endnu laa i Ministerierne, da den nye Forsvarsminister indfandt sig der, saa var der jo slet intet foregrebet, saa var det jo slet ikke saaledes, at den nye Forsvarsminister var nødt til — *nødt til*, sagde den højtærede Finansminister — at udføre dem. Naar en underskreven Ordre om et eller andet endnu ligger i Ministeriet, saa kan den Minister, der har underskrevet Ordren, jo selvfølgelig annullere den hvad Øjeblik, det skal være, rive den i Stykker. Og allermindst er en ny Minister, som har en ganske anden Mening angaaende den Sag, Ordren angaar, nødt til at lade denne Ordre forlade Ministeriet for at vandre ud til dem, den angaar, og her blive efterkommet og gennemført. Men Ordrene skulle vel forstaaes saaledes, at Ordrene vare allerede udgaaede fra Ministeriet, modtagne af rette vedkommende og efterkomne, ekspederede i en saadan Udstrækning, at nu vare de nye Ministre nødte til at køre videre, nødte til at lade staa til. Man kan nu læse den højtærede Finansministers Ord paa den allervilligste Maade eller rent efter Bogstaven, at Ordrene laa i Ministeriet, da det nye Ministerium tiltraadte —, lige meget; hvad den højtærede Finansminister erklærede, var jo i begge Tilfælde det, at de forrige Ministre havde udstedt, underskrevet Ordre, som dette Ministerium nu var nødt til at efterkomme. Det var paa Grund af disse Ordre nødt til at paabe-

gynde Saltholms Flak-Fortet og bygge paa det i Sommer, nødt til at paabegynde Dragør-Fortet, nødt til at bestille Fæstningskanoner til Søbefæstningen osv. osv. Dette er, hvis det er Tilfældet, i Sandhed tragisk. En Dramaturg vilde sikkert ikke være i Tvivl om, at der heri laa et Emne til en Tragedie. Enhver Tragedie har jo en Helt — han, som særlig lider den tragiske Skæbne —, her en Helt, som bortliciterer store Arbejder, slutter Kontrakt om store, kostbare Leveringer, kræver nye Bevillinger til Arbejder, fortsætter Indkøb og inkasserer Anerkendelse for loyal Gennemførelse af Sagen, men som inderst i sit Hjerte ved, at alt dette er han bleven nødt til, tvungen til, bare fordi de tidligere Ministre havde skyndt sig med at underskrive Ordre, som grinede ham i Møde, da han traadte ind i Ministeriet og troede at have naaet sit Maal, Magtens Besiddelse.

Men hvor godt holdtes det ikke ogsaa skjult for Omverdenen, denne tragiske Konflikt mellem, hvad man vilde, og hvad man gjorde, Konflikten mellem ens egen Villie og Handling, den man var bleven nødt til uanet og uventet — thi det var uanet og uventet. Herom sagde den højtærede Finansminister sammen med den før citerede Udtalelse: „Det var os ganske umuligt at vide, før vi havde tiltraadt Regeringen, hvad der laa i Krigs- og Marine-ministeriet.“ Men altsaa, det laa der; Ordrene nødte dem, man lystrede, men skjulte udmærket godt sin tragiske Skæbne. Gennemlæser man nemlig den højtærede Forsvarsministers Skrivelser af 12. Januar til Finansudvalget, om hvad han agter at udføre efter Tillægsbevillingsloven, og hvad han agter at udføre i det nu begyndte Finansaar —, blandt andet for 1,390,000 Kr., han efter sit eget Ændringsforslag af 1. December forlangte til Ingeniørarbejder ved Københavns Søbefæstning —, saa vil man forgæves, absolut forgæves, søge en Antydning af, at disse Skridt kun gøres, fordi andres Ordre, — dem, man uanet havde mødt — havde nødsaget den højtærede Forsvarsminister dertil. Der er ingen Antydning deraf i hele Planlægningen af Ministeriets Ønsker i Skrivelser af 12. Januar, hverken hvor Ministeren holder sig til Planerne for det første Finansaar, eller hvor han slutter sin lange Beretning med at meddele, at han har forladt den første Bestemmelse at vente med Gennemførelsen af de to Fløjforter til 1915—16 og 1916—17, men vil af forsvarsmæssige Grunde bygge disse to Fløjforter allerede i 1913—14 og 1914—15, altsaa to Aar før, da